

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. október 20. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2016. május 19. napján kihirdetett **14.B.339/2015/39.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a vádlott legkorábban a börtönbüntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott által fizetendő büntügyi költség összege helyesen: **382.582.- (háromszáznolcvankettőezer-ötszáznyolcvankettő) forint.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **11.938.- (tizenegyezer-kilencszázharmincnyo)** forint büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott a börtönbüntetés legalább kétharmad része letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjel lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 371.412.-Ft büntügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Észrevételezte, hogy az első fokú ítélet elírást tartalmaz a vádlott korábbi büntetésével kapcsolatban. Indítványozta a tényállás kiegészítését illetőleg helyesbítését akként, hogy a vádlott a papucsban lévő bal lábával közepes erővel rúgta meg a sértettet a baloldalán a lengő bordájánál, valamint azt, hogy az ítéltábla az ítélet jogi indokolásában a 12. oldal 5. bekezdésében a vádlott és a sértett testalkatára vonatkozó megállapításokat a tényállás részének tekintse. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen

vette enyhítő körülményként figyelembe a vádlott büntetlen előéletét a fiatal-felnőtt kora helyett, és ezzel összefüggésben arra tett indítványt, hogy az ítélőtábla annak kisebb súlyt tulajdonítson, figyelemmel arra, hogy a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményt a vádlott az ellene folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt, előzetes fogvatartása során követte el. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezése nem a törvény szövege szerint került megfogalmazásra. Összességében az ítélet helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy a vádlott a börtönbüntetés legalább kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő a bejelentett fellebbezését fenntartva arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem a súlyuknak megfelelően vette figyelembe a vádlott esetében feltárt enyhítő körülményeket, így álláspontja szerint a büntetés enyhítésének van helye. Erre tekintettel az első fokú ítélet megváltoztatására és a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet érdemi felülbírlatának akadályát képezné.

A törvényszék a tényállás-felderítési feladatának teljes mértékben eleget tett és a vád tárgyát képező valamennyi releváns tényre a bizonyítást a lehetséges körben és mélységben felvette, illetőleg a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maximálisan eleget téve alapos, iratszerű, logikus és az iratoknak mindenben megfeleltethető magyarázatát adta annak, hogy a tényállás megállapítása során az egyébként bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást tevő vádlott vallomásából miért vetette el azt a részt, hogy a vádlott a súrolófával nem legyezgette a sértettet.

A másodfokú bíróság a vádlott korábbi büntetéseivel kapcsolatban megállapított tényeket - a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel - akként helyesbítette, hogy a Battonyai Járásbíróság 2015. március 11. napján jogerős ítéletének száma helyesen: 3.Fk.8/2015/10. szám.

Mellőzte továbbá a vádlottal szemben a cselekmény elkövetését követően indult, de még be nem fejeződött büntetőeljárásra vonatkozó adatokat, hiszen azoknak a figyelembe vétele az ártatlanság vélelmét (Be. 7. §) sérti..

Bár az elsőfokú bíróság az iratok alapján túlnyomórészt hiánytalan, pontos és megalapozott tényállást állapított meg, a másodfokú bíróság az iratok tartalmára figyelemmel, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ítélet 3. oldalának 5. bekezdés 2. mondatát akként helyesbítette, hogy a vádlott közepes erővel rúgta meg a sértettet.

A fentiekkel együtt a törvényszék által megállapított tényállást az ítélőtábla a felülbírlata alapjául elfogadta annak megjegyzésével, hogy mivel a vádlott a négykézláb, így teljesen kiszolgáltatott helyzetben lévő sértettet rúgta meg, ezért nem volt jelentősége a vádlott és a sértett testalkata közötti különbségnek, s erre figyelemmel nem egészítette ki a tényállást a testalkatokra vonatkozó adatokkal.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményt is a törvénynek megfelelően minősítette. A jogi indokolás

körében kifejtettek az ítélet tábla mindenben osztotta azzal, hogy az ítélet 11. oldalának 6. bekezdését, mint oda nem illőt mellőzte.

Mellőzte továbbá a 12. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatát a cselekmény motívumára vonatkozóan, figyelemmel arra, hogy a sértett ellen folyamatban lévő büntetőeljárás a vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetésekor még nem is ért véget, különösen pedig azért, mert valamely személy által elkövetett esetleges bűncselekménnyel kapcsolatban a „társadalmi elégtétel” nem köthető magánszemélyekhez, az ezzel kapcsolatos eljárás kizárólag a hatóságok kompetenciája.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata során az ítélet tábla az erre vonatkozó ügyészi indítvánnyal egyetértve a büntetlen előélet helyett azt vette enyhítő körülményként, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésének idején fiatal-felnőtt volt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy mind az ítélet 4. oldalának 1. bekezdés 1. mondatában, mind a bűnösségi körülmények között tévesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott beismerő vallomása tényfeltáró, hiszen az eljárás túlnyomó részében tagadó vádlott csupán a bizonyítás felvételét követően, az eljárás legvégén tett bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást. Ezért az enyhítő körülmények köréből a tényfeltárással történő hivatkozást mellőzte és a vádlott bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomását vette enyhítő körülményként figyelembe.

Mellőzte a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből azt, hogy a vádlottal szemben a jelen ítélettel elbírált bűncselekmény miatt indult büntetőeljárás ideje alatt további büntetőeljárások indultak, hiszen ezek még nem értek véget, így ennek súlyosító körülményként történő értékelése az ártatlanság vélelmét sérti. Mellőzte továbbá a súlyosító körülmények köréből a büntetés-végrehajtási intézetben, illetőleg az előzetes fogvatartás alatti elkövetést, hiszen ezek értékelésére az időközben jogerősen elítéléssel befejeződött büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés súlyosító körülményként történő értékelése mellett nem lehetséges.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a vádlott esetében a büntetési tétel irányadó középértékétől - amely 5 év - a vádlott javára történő eltéréssel kiszabott szabadságvesztés büntetés mind nemében, mind tartamában törvényes és a bűnösségi körülményekhez igazodóan arányos volt, mint ahogyan arányosan és indokoltan került a mellékbüntetés is alkalmazásra, amelynek a tartama sem volt eltúlzott.

Éppen ezért a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a vádlottal szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítésére.

Helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatosan azzal, hogy a rendelkezés megszövegezése nem felelt meg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, ezért azt a másodfokú bíróság helyesbítette.

Törvényes volt a bűnjellel és a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés is. A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegének megállapítása során a törvényszék ugyanakkor számítási hibát vétett, ezért a végösszeget az ítélet tábla pontosította.

A kifejtettekéből következik, hogy a másodfokú bíróság az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegének pontosítása mellett.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről tekintettel arra is, hogy a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre, az ítélőtábla a Be. 338. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2016. október 20. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet s.k. . Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.486/2016/7. számú végzése és a Gyulai Törvényszék 14.B.339/2015/39. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. október 20. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke